

อย่างไรก็ดี แม้จะเป็นความผิดอย่างเดียวกันก็อาจ แตกต่างกันในลักษณะพฤติการณ์ หรือเหตุผลซึ่งอาจ ใช้ดุลพินิจวางโทษหนักเบาแตกต่างกันตามควรแก่ กรณีได้ โดยนำเหตุบางประการมาประกอบการ พิจารณา เช่น

- **ลักษณะของการกระทำผิด** ความผิดอย่าง เดียวกัน บางกรณีพฤติการณ์หรือลักษณะแห่งการ กระทำผิดเป็นการกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง จะต้องวางโทษหนัก อาจจะต้องไล่ออกจากราชการ แต่ บางกรณีพฤติการณ์หรือลักษณะการกระทำผิดไม่ถึง ขั้นเป็นความผิดร้ายแรง ซึ่งอาจพิจารณาวางโทษ สถานเบาลดหลั่นกันตามสมควรแก่กรณี

- **ผลแห่งการกระทำผิด** ความผิดอย่างเดียวกัน อาจต้องวางโทษต่างกัน เพราะผลแห่งการกระทำผิด ทำให้เกิดความเสียหายมากน้อยต่างกัน

- **คุณความดี** ในความผิดอย่างเดียวกัน ผู้มี ประวัติการทำงานดี ไม่เคยกระทำผิดมาก่อน อาจ ได้รับโทษน้อยกว่าผู้ที่เคยทำผิดมาแล้ว ผู้ทำผิดใน เรื่องเดียวกัน ความที่พยายามแก้ไขบรรเทาผลร้ายอาจ ได้รับโทษน้อยกว่าผู้ไม่ได้พยายามทำเช่นนั้น เช่น เจ้าหน้าที่ตำรวจที่บกพร่องควบคุมผู้ต้องหาไม่ดีเป็น เหตุให้ผู้ต้องหาหลบหนี ในรายที่พยายามติดตาม จับกุมผู้ต้องหาที่หลบหนีคืนมาได้ ควรจะได้รับโทษน้อยกว่าคนที่ไม่พยายามทำเช่นนั้น

- **การรู้หรือไม่รู้ว่าการกระทำนั้นเป็นความผิด** ถ้า ทำไปทั้งๆ ที่รู้ว่าผิด ย่อมมีโทษหนักกว่าทำไปเพราะ **ไม่รู้**ว่าผิด

- **เหตุเบื้องหลังการกระทำผิด** การกระทำผิด เพราะความจำเป็นบังคับหรือเพราะถูกยั่วโทสะ อาจ ได้รับโทษน้อยกว่าทำผิดโดยสันดานชั่วร้าย บางทีการ กระทำผิดอาจเกิดขึ้นเพราะโรคจิตซึ่งต้องใช้การรักษา มากกว่าการลงโทษ

- **สภาพของผู้กระทำผิด** ในความผิดอย่าง เดียวกัน อาจ กำหนดโทษต่างกันตามสภาพของ ผู้กระทำผิด ซึ่งอาจต้องพิจารณาโดยคำนึงถึง เพศ อายุ



องค์การบริหารส่วนตำบลวังจันทร์

งานประชาสัมพันธ์
สำนักปลัด

โทร.032-465110
www.obtwangchan.go.th

ส่งเสริมการเรียนรู้ในองค์กร องค์การบริหารส่วนตำบลวังจันทร์

แนวทางการลงโทษทางวินัยของ

ถ้าท่านอยากเป็นข้าราชการกองทัพอากาศไปฟังละวัน
การกระทำผิดวินัยทหาร ๕ ข้อ

- ข้อ ๑ ขี้ขลาด หลีกเลียง หรือละทิ้งหน้าที่อันสำคัญ ผู้ซึ่งปฏิบัติหน้าที่ของตน
- ข้อ ๒ ขี้ขลาด หลีกเลียง หรือละทิ้งหน้าที่อันสำคัญ ผู้ซึ่งปฏิบัติหน้าที่ของตน
- ข้อ ๓ ขี้ขลาด หลีกเลียง หรือละทิ้งหน้าที่อันสำคัญ ผู้ซึ่งปฏิบัติหน้าที่ของตน
- ข้อ ๔ ขี้ขลาด หลีกเลียง หรือละทิ้งหน้าที่อันสำคัญ ผู้ซึ่งปฏิบัติหน้าที่ของตน
- ข้อ ๕ ขี้ขลาด หลีกเลียง หรือละทิ้งหน้าที่อันสำคัญ ผู้ซึ่งปฏิบัติหน้าที่ของตน
- ข้อ ๖ ขี้ขลาด หลีกเลียง หรือละทิ้งหน้าที่อันสำคัญ ผู้ซึ่งปฏิบัติหน้าที่ของตน
- ข้อ ๗ ขี้ขลาด หลีกเลียง หรือละทิ้งหน้าที่อันสำคัญ ผู้ซึ่งปฏิบัติหน้าที่ของตน
- ข้อ ๘ ขี้ขลาด หลีกเลียง หรือละทิ้งหน้าที่อันสำคัญ ผู้ซึ่งปฏิบัติหน้าที่ของตน
- ข้อ ๙ ขี้ขลาด หลีกเลียง หรือละทิ้งหน้าที่อันสำคัญ ผู้ซึ่งปฏิบัติหน้าที่ของตน
- ข้อ ๑๐ ขี้ขลาด หลีกเลียง หรือละทิ้งหน้าที่อันสำคัญ ผู้ซึ่งปฏิบัติหน้าที่ของตน
- ข้อ ๑๑ ขี้ขลาด หลีกเลียง หรือละทิ้งหน้าที่อันสำคัญ ผู้ซึ่งปฏิบัติหน้าที่ของตน
- ข้อ ๑๒ ขี้ขลาด หลีกเลียง หรือละทิ้งหน้าที่อันสำคัญ ผู้ซึ่งปฏิบัติหน้าที่ของตน
- ข้อ ๑๓ ขี้ขลาด หลีกเลียง หรือละทิ้งหน้าที่อันสำคัญ ผู้ซึ่งปฏิบัติหน้าที่ของตน
- ข้อ ๑๔ ขี้ขลาด หลีกเลียง หรือละทิ้งหน้าที่อันสำคัญ ผู้ซึ่งปฏิบัติหน้าที่ของตน
- ข้อ ๑๕ ขี้ขลาด หลีกเลียง หรือละทิ้งหน้าที่อันสำคัญ ผู้ซึ่งปฏิบัติหน้าที่ของตน

นาวีศาสตร์ ปีที่ ๑๔ เล่มที่ ๕ พฤษภาคม ๒๕๕๕ ๐๓

แนวทางการลงโทษทางวินัย

การพิจารณาความผิดและกำหนดโทษ คือ การพิจารณา วินิจฉัยว่า ผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดวินัยในกรณีใด ตาม มาตราใด และควรลงโทษในสถานใด หรือไม่ ทั้งนี้เป็น กระบวนการที่จะต้องกระทำโดยผู้มีอำนาจหน้าที่ในการพิจารณา โดยเฉพาะตามที่กฎหมายกำหนดไว้ การพิจารณาความผิด และกำหนดโทษทั้ง กระทำ เมื่อได้ทราบข้อเท็จจริงของเรื่องที่ กล่าวหาโดยกระจ่างชัด พอที่จะพิจารณาความผิดและกำหนด โทษได้แล้ว ทั้งนี้หากเป็น ความผิดวินัย ซึ่งมีใช้กรณีความผิดที่ ปรากฏชัดแจ้ง จะต้องได้ ข้อเท็จจริงจากการสืบสวนหรือ สอบสวน หากเป็นความผิดวินัยใน กรณีความผิดที่ปรากฏชัด แจ้ง อาจได้ข้อเท็จจริงจากคำพิพากษา ของศาลอันถึงที่สุด การ สืบสวน การรายงาน หรือการรวบรวม ข้อมูลแล้วแต่กรณี

หลักการพิจารณาความผิด

ในการพิจารณาความผิด มีหลักที่ควรคำนึงถึงอยู่ 2 หลัก คือ

(1) **หลักนิติธรรม** ได้แก่การพิจารณาตามตัวบทกฎหมาย กล่าวคือ การที่จะถือว่าการกระทำอย่างใดเป็นความผิดทางวินัยฐานใดนั้น ต้องมีบทกฎหมายบัญญัติว่าการกระทำเช่นนั้นเป็นความผิดทาง วินัย ถ้าไม่มีบทกฎหมายว่าการกระทำเช่นนั้นเป็นความผิดทางวินัย ก็ไม่ถือเป็นการกระทำความผิดวินัย ทั้งนี้ การที่จะถือว่าการกระทำ อย่างเป็นความผิดทางวินัยฐานใดนั้น ต้องพิจารณาให้เข้า องค์ประกอบของความผิดฐานนั้นทุกประการ ถ้ากรณีใดไม่ครบ องค์ประกอบความผิดฐานใดก็ไม่เป็นความผิดฐานนั้น ถ้า ข้อเท็จจริงบ่งชี้เข้าองค์ประกอบความผิดตามมาตราใด ก็ปรับบท เป็นความผิดไปตามมาตรานั้น และลงโทษไปตามความผิดนั้น

(2) **หลักมนุษยธรรม** ได้แก่ การพิจารณาบททวนให้รอบคอบโดย คำนึงถึงความเป็นจริงและความถูกต้องเหมาะสมตามเหตุผลที่ควร จะเป็น เช่น ตามตัวอย่างดังกล่าวใน (1) ถ้าพิจารณาโดยใช้หลัก มนุษยธรรมด้วย ก่อนที่จะปรับบทความผิด และกำหนดโทษจะต้อง คำนึงถึงความเป็นจริงตามเหตุผลที่ควรจะเป็นในสภาพการณ์ เช่นนั้นว่าเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการหรือไม่ด้วย ซึ่งการ พิจารณาโดยคำนึงถึงความเป็นจริงตามเหตุผลที่ควรจะเป็นนั้น ต้องอาศัยข้อเท็จจริงและพฤติการณ์แวดล้อมประกอบ เช่น ดูว่า ฐานะของเจ้าหน้าที่ผู้นั้นเป็นอย่างไร ถ้าฐานะยากจนมาก เงินขาด มือเสมอ ชักหน้าไม่ถึงหลังเป็นประจําอย่างนี้แม้เงิน 10 บาท 20 บาท ก็อาจฟังว่าเอาไปหมุนใช้ส่วนตัวก่อนได้ แต่ถ้าเป็นคนร่ำรวย ฐานะดี มีเงินติดตัวอยู่เป็นจํานวนพันเสมอ อย่างนี้การที่เงินหลวง 20-30 บาท เข้าไปปนอยู่ในกระเป๋ํา ถึงแม้จะใช้ปนกันไปกับเงิน ส่วนตัวก็คงจะไม่ได้ประโยชน์แก่ตนเองอย่างไร ก็ไม่น่าจะปรับบท เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ เพราะขาดองค์ประกอบในข้อที่ว่า “เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ ที่มีควรได้” และอาจต้องดูระยะเวลาที่ เงินอยู่กับตัวด้วยว่านานเพียงใด ถ้าระยะ เวลานานเป็นเดือน ๆ ก็อาจได้ประโยชน์ ส่วนตัวในการที่มีเงินนั้นอยู่ในมือ พอที่จะ ฟังว่าเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการได้ แต่ถ้าเงินอยู่ในมือเพียง 2-3 วัน แล้วนำมาส่งเอง โดยไม่มีเหตุ บังคับให้ต้องส่ง แม้เงินจะมาก ก็ไม่น่าจะไม่ได้ประโยชน์อะไรในการที่ มีเงินนั้นอยู่ในมือ จึงขาดองค์ประกอบที่จะฟังว่าเป็นการทุจริตต่อ หน้าที่ราชการ ความผิดที่จะปรับบทคงจะเข้ากรณีเพียงไม่ปฏิบัติ ตามระเบียบของทางราชการ ดังนี้ เป็นการพิจารณาโดยอาศัยหลัก นิติธรรม และหลักมนุษยธรรมประกอบกัน ซึ่งจะถูกต้องตามความ



เป็นจริง และเหมาะสมกว่าการพิจารณาโดยอาศัยหลัก นิติธรรมแต่ เพียงอย่างเดียว

(1) **หลักนิติธรรม** คือ คำนึงถึงระดับโทษตามที่กฎหมายกำหนด ซึ่ง อาจแบ่งได้เป็น 3 ระดับ คือ

(ก) ความผิดวินัยอย่างร้ายแรงจะต้องโทษสถานไล่ออกหรือปลด ออก ตามความร้ายแรงแห่งกรณี ถ้ามีเหตุอันควรลดหย่อนจะ ลดหย่อนก็ได้ แต่ลดลงต่ำกว่าปลดออกไม่ได้

(ข) ความผิดวินัยไม่ร้ายแรง จะต้องลงทัณฑ์ภาคทัณฑ์หรือตัด เงินเดือน

(ค) ความผิดวินัยเล็กน้อย อาจวางโทษสถานภาคทัณฑ์ แต่ถ้าเป็น ความผิดครั้งแรก และผู้บังคับบัญชาเห็นว่ามิเหตุอันควรลดโทษ จะ ลงโทษให้โดยว่ากล่าวตักเตือน หรือให้ทาทัณฑ์บนเป็นหนังสือไว้ ก่อนก็ได้

(2) **หลักมนุษยธรรม** คือ การพิจารณาบททวนให้รอบคอบโดย คำนึงถึงความถูกต้องเหมาะสมตามเหตุผลที่ควรจะเป็นภายใน ขอบเขตระดับโทษตามที่กฎหมายกำหนด เช่นในกรณีที่กฎหมาย กำหนดว่าความผิดวินัยอย่างร้ายแรงจะต้องลงโทษไล่ออก หรือ ปลดออก ดังนี้กรณีไหนควรกำหนดโทษเป็นไล่ออก กรณีไหนควร กำหนดโทษเป็นปลดออก ควรใช้หลักมนุษยธรรมเข้าประกอบการ พิจารณาด้วย และทานองเดียวกันในกรณีความผิดไม่ร้ายแรง กรณี ไหนจะควรลงทัณฑ์ กักยาม กักขัง หรือภาคทัณฑ์ และกรณีไหนจะ ควรลดหย่อนโทษ หรือลดโทษ ก็ควรใช้หลักมนุษยธรรมเข้า ประกอบการพิจารณาด้วย

(3) **หลักความเป็นธรรม** คือ การวางโทษจะต้องให้ได้ระดับเสมอ หน้ากัน ใครทำผิดก็จะต้องถูกลงโทษ ไม่มียกเว้น ไม่เลือกที่รักมักที่ ชัง การกระทำความผิดอย่างเดียวกันในลักษณะ และพฤติการณ์ คล้ายคลึงกัน ควรจะวางโทษเท่ากัน